

Sygn. akt IV Ka 909/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 r.

sprawy **L. B.**

syna L. i G. z domu K. (...) r. w W. z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 17 czerwca 2016 r. sygnatura akt II W 2113/15

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw umarza postępowanie karne przeciwko L. B. o wykroczenie z art. 92a kw. a wydatkami w sprawie obciążą Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 909/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, w sprawie o sygn. akt II W 2113/15, uznał L. B. za winnego tego, że w dniu 12.01.2015r w W., o godzinie 09.48 kierując samochodem marki C. o numerze rejestracyjnym (...) w terenie zabudowanym, na ulicy (...) przekroczył dozwoloną prędkość wynoszącą 50 km/h poruszając się z prędkością 74 km/h tj. o 24 km/h, tj. o popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w., i za czyn ten na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) zł. Nadto zasądził od obwinionego L. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się obwiniony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść, zarzucając

a) na podstawie art. 109 § 2 k.p.w., w zw z art 438 pkf 2 k.p.k obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 8 k.p.w. w zw. art. 5 § 2 k.p.k, i z art, 7 k,p.k. raz art. 82 § 1 k.p.w. w zw. z art. 410 kpk mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającej na sprzecznym z zasadami prawidłowego logicznego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego przyjęciu, że urządzenie (...)stosowane przez Straż Miejską w W. dnia 12 stycznia 2015 r. mogło stanowić środek wiarygodnie rejestrujący prędkość z jaką poruszają się pojazdy, podczas gdy urządzenie to pracuje na częstotliwości 34,0 GHz oraz 34.3 GHz, które zastrzeżone są dla Wojska Polskiego na potrzeby radiolokacji w związku z czym

nie jest możliwe stwierdzenie czy w owym okresie równoległe do działań Straży Miejskiej częstotliwości te nie były wykorzystywane przez Wojsko Polskie, w związku z czym pomiar urządzeniem (...)dokonany bez wcześniejszego uzgodnienia z Ministrem Obrony Narodowej, nie może stanowić wiarygodnego dowodu popełnienia wykroczenia, z art. 92a kw.;

b) na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 39 § 2 k.p.w. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. oraz art. 82 § 1 k.p.w. w zw. z art. 410 k.p.k., mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez nierozpoznanie zgłoszonych przez obwinionego w sprzeczności od wyroku nakazowego wniosków dowodowych dotyczących przeprowadzenia dowodów:

a. ze stanowiska Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na okoliczność braku wiarygodności pomiaru dokonanego urządzeniem (...) z uwagi na zajęcie pasma 34,0 GHz oraz 34,3 GHz na potrzeby radiolokacji:

b. oświadczenia Straży Miejskiej w W. czy w dniu 12 stycznia 2015 r. dysponowała stosownym zezwoleniem Ministra Obrony Narodowej na użycie urządzenia (...)

c) na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 2 kpk obrazę prawa procesowego w postaci art. 8 k.p.w. w zw. z art. 5 § 2 kpk wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez pominięcie wątpliwości przemawiających na korzyść oskarżonego tj. braku wartości dowodowej pomiaru dokonanego urządzeniem (...) oraz faktu że jest to jedyny dowód winy przedstawiony przez oskarżyciela;

w wyniku, których Sąd Rejonowy dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych polegającego na tym, że uznał że obwiniony w dniu 12 stycznia 2015 r. na ulicy (...) w W. przekroczył dozwoloną prędkość, w sytuacji kiedy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał możliwości dokonania takiego ustalenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uniewinnienie obwinionego.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Jakkolwiek apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ ustalenia poczynione przez sąd meriti są prawidłowe i nie ulegają wątpliwości, że obwiniony w dniu 12.01.2015r. w terenie zabudowanym, gdzie dopuszczalna prędkość, z jaką może poruszać się kierujący pojazdem mechanicznym, to 50 km/h, przekroczył tę prędkość o 24 km. Próby podważenia najpierw uprawnień Straży Miejskiej do wniesienia wniosku o ukaranie, następnie zaś legalności użycia urządzenia, którym ujawniono wykroczenie, zasadnie uznane zostały przez tenże sąd za nieskuteczne i pozbawione racjonalnych podstaw.

Zarzuty wskazane w apelacji, a odnoszące się do wykorzystania częstotliwości zastrzeżonych dla Wojska Polskiego na potrzeby radiolokacji, nie mogły skutkować uniewinnieniem L. B..

Zauważyć bowiem należy, na co zwracał uwagę także sąd I instancji, że określona częstotliwość nie wpływa na prawidłowość samego pomiaru, który niewątpliwie został dokonany. Skoro urządzenie było sprawne, miało ważne świadectwo legalizacji i było obsługiwane prawidłowo, to nie ma racjonalnych powodów, by kwestionować wykazaną prędkość pojazdu, którym poruszał się obwiniony. Dywagacje na temat tego czy WP aby nie korzystało w tym samym czasie ze swoich urządzeń, co miałyby zafałszować wynik pomiaru, jest niczym nie popartą spekulacją. Urządzenie (...) używane było w obszarze zabudowanym, gdzie w pobliżu nie ma jednostki wojskowej, a nadto samo wykorzystywanie tej samej częstotliwości nie wpływa na prawidłowość pomiaru dokonanego sprawnym sprzętem przystosowanym do tego typu pracy.

Także pozostałe zarzuty, tj. nie rozpoznania wniosków dowodowych, zgłoszonych w sprzeczności, tj. zwrócenie się o dokumentów w nim wymienione do wskazanych podmiotów, czy też rozstrzygnięcia wątpliwości, których zdaniem skarżącego, nie można usunąć, na niekorzyść obwinionego, to i one nie zasługiwały na uwzględnienie. To, że to L. B.

kierował samochodem marki C. (...) nie ulga wątpliwości, to, że pomiar został dokonany, a urządzenie było sprawne i ujawniło wykroczenie również skutecznie kwestionowane być nie może. Wątpliwości w tym zakresie nie ma. Natomiast istotne w niniejszej sprawie było to, czy można było L. B. pociągnąć do odpowiedzialności karnej.

Możliwe jest to bowiem jedynie w ściśle określonym czasie ponieważ karalność wykroczenia ustaje z upływem roku od jego popełnienia, chyba że w tym okresie wszczęte zostanie przeciwko takiemu sprawcy postępowanie, wówczas karalność ustaje z upływem 2 lat od popełnienia wykroczenia (art. 45§1 kw).

W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione zostało (ujawnione) w dniu 12.01.2015r. zatem ów 2 –letni okres, w ciągu którego możliwe by było ukaranie obwinionego upłynął z dniem 12.01.2017r. Ponieważ rozprawa odwoławcza wyznaczona została na dzień 18.01.2017r. (akta sprawy przekazane zostały wraz z apelacją do sądu odwoławczego 20.12.2016r. – k. 88), sąd ad quem, stwierdzając wystąpienie negatywnej przesłanki określonej w art. 5§1 pkt 4 kpws, zobligowany był do uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania karnego.

Z uwagi na powyższe orzeczono o kosztach sądowych związanych z postępowaniem w sprawie i obciążono nimi Skarb Państwa.